

31998L0058

8.8.1998.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 221/23

PADOMES DIREKTĪVA 98/58/EK**(1998. gada 20. jūlijs)****par lauksaimniecībā izmantojamo dzīvnieku aizsardzību**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 43. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā visas dalībvalstis ir ratificējušas Eiropas Konvenciju par lauksaimniecībā izmantojamo dzīvnieku aizsardzību (turpmāk tekstā "Konvencija"); tā kā arī Kopiena ir šo Konvenciju apstiprinājusi ar Lēmumu 78/923/EEK ⁽⁴⁾ un ir deponējusi tās apstiprinājuma dokumentu;

tā kā Kopienai kā līgumslēdzējai pusei ir jāīsteno Konvencijā noteiktie principi;

tā kā šie principi attiecas uz dzīvnieku fizioloģiskajām un etoloģiskajām vajadzībām atbilstoša mājokļa, barības, ūdens un aprūpes nodrošināšanu saskaņā ar pārbaudītu praksi un zinātnes atziņām;

tā kā Kopienai turpmāk ir nepieciešams paredzēt arī Konvencijas un tās ieteikumu vienādu piemērošanu un īpašus noteikumus attiecībā uz šīs direktīvas piemērošanu;

tā kā Eiropas Parlaments savā 1987. gada 20. februāra Rezolūcijā par dzīvnieku labturības politiku ⁽⁵⁾ aicina Komisiju gatavot priekšlikumus Kopienas noteikumiem, kas attiektos uz lauksaimniecībā izmantojamo dzīvnieku audzēšanas vispārīgajām nostādņēm;

tā kā Līguma par Eiropas Savienību Nobeiguma aktam pievienotajā Deklarācijā Nr. 24 Eiropas institūcijas un dalībvalstis tiek aicinātas, izstrādājot un īstenojot Kopienas tiesību aktus, jo īpaši par kopīgo lauksaimniecības politiku, pilnībā ievērot dzīvnieku labturības prasības;

tā kā konkurences apstākļus iespējami traucējošas atšķirības kavē vienmērīgu dzīvnieku tirgus organizācijas darbību;

tā kā tādēļ ir jānosaka kopīgi obligātie standarti lauksaimniecībā izmantojamo dzīvnieku aizsardzībai, lai nodrošinātu ražošanas racionālu attīstību un veicinātu dzīvnieku tirgus organizāciju; tā kā, lai to panāktu, attiecīgi jāņem vērā tie dzīvnieku labturības noteikumi, kas jau izklāstīti Kopienas noteikumos;

tā kā būtu jāveic Kopienā un atsevišķās ārpuskopienas valstīs piemēroto dzīvnieku labturības noteikumu salīdzinoša izpēte un to novērtējums, lai ieskicētu apveidus Kopienas nākotnes iniciatīvām, kas vērstas uz konkurences traucējumu novēršanu,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

1. Šī direktīva nosaka obligātos standartus attiecībā uz lauksaimniecībā izmantojamo un audzēto dzīvnieku aizsardzību.
2. Šo direktīvu nepiemēro attiecībā uz:
 - a) savvaļas dzīvniekiem;
 - b) dzīvniekiem, ko paredzēts izmantot sacīkstēs, izstādēs, kultūras vai sporta pasākumos vai aktivitātēs;
 - c) izmēģinājumos izmantotajiem vai laboratorijas dzīvniekiem;
 - d) visiem bezmugurkaulniekiem.
3. Šo direktīvu piemēro, neierobežojot atsevišķus citur izklāstītus Kopienas noteikumus un jo īpaši Direktīvu 88/166/EEK ⁽⁶⁾, Direktīvu 91/629/EEK ⁽⁷⁾ un Direktīvu 91/630/EEK ⁽⁸⁾, ko turpina piemērot.

2. pants

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "dzīvnieks": jebkurš dzīvnieks (ieskaitot zivis, rūpuļus un abiniekus), kas audzēts vai turēts pārtikas, vilnas, ādas vai kažokādas ražošanai, vai cita veida izmantošanai lauksaimniecībā;

⁽⁶⁾ Padomes 1998. gada 7. marta Direktīva 88/166/EEK, kas saskaņā ar Tiesas spriedumu lietā 131-86 (Padomes 1986. gada 25. marta Direktīvas 86/113/EEK, kurā ir noteikti minimālie standarti bateriju būros turēto dējējvistu aizsardzībai, atcelšana) (OV L 74 19.3.1988., 83. lpp.).

⁽⁷⁾ Padomes 1991. gada 19. novembra Direktīva 91/629/EEK, kas nosaka teļu aizsardzības minimālos standartus (OV L 340, 11.12.1991., 28. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 97/2/EK (OV L 25, 28.1.1997., 24. lpp.).

⁽⁸⁾ Padomes 1991. gada 19. novembra Direktīva 91/630/EEK, kas nosaka minimālos standartus cūku aizsardzībā (OV L 340, 11.12.1991., 33. lpp.).

⁽¹⁾ OV C 156, 23.6.1992., 11. lpp.

⁽²⁾ OV C 337, 21.12.1992., 225. lpp.

⁽³⁾ OV C 332, 16.12.1992., 22. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 323, 17.11.1978., 12. lpp.

⁽⁵⁾ OV C 76, 23.3.1987., 185. lpp.

- 2) "īpašnieks" vai "turētājs": jebkura fiziska vai juridiska persona vai personas, kas pastāvīgi vai uz laiku ir atbildīgas par dzīvniekiem;
- 3) "kompetentā iestāde": kompetentā iestāde Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīvas 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvnieku dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu ⁽¹⁾, nozīmē.

3. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka dzīvnieku īpašnieki vai audzētāji veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu viņu aprūpē esošo dzīvnieku labturību un lai nodrošinātu, ka šiem dzīvniekiem netiek nodarītas nevajadzīgas sāpes, ciešanas vai savainojumi.

4. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka apstākļi, kādos dzīvnieki (izņemot zivis, rāpuļus un abiniekus) tiek audzēti vai turēti, atbilst pielikumā izklāstītajiem noteikumiem, ņemot vērā to sugu, to attīstības, adaptācijas un domestikācijas pakāpi, kā arī to fizioloģiskās un etoloģiskās vajadzības saskaņā ar pārbaudītu praksi un zinātnes atziņām.

5. pants

1. Komisija iesniedz Padomei visus priekšlikumus, kas varētu būt vajadzīgi Eiropas Konvencijas par dzīvnieku aizsardzību dzīvnieku audzētavās vienādi piemērošanai un, pamatojoties uz zinātnisku vērtējumu, visus ieteikumus saskaņā ar šo Konvenciju un visiem citiem attiecīgiem atsevišķiem noteikumiem.

2. Papildus tam ik piecus gadus un pirmoreiz – piecus gadus pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā Komisija, pamatojoties uz šīs direktīvas īstenošanas gaitā gūto pieredzi, jo īpaši attiecībā uz 1. punktā minētajiem pasākumiem un zinātnes un tehnikas sasniegumiem, iesniedz Padomei ziņojumu, kam pievienoti visi vajadzīgie priekšlikumi, kas izstrādāti, ņemot vērā ziņojuma secinājumus.

3. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu lemj par šiem priekšlikumiem.

6. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde pārbauda atbilstību šīs direktīvas noteikumiem. Šādas pārbaudes var veikt reizē ar citām pārbaudēm.

⁽¹⁾ OV L 224, 18.8.1990., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEK (OV L 62, 15.3.1993., 49. lpp.).

2. Sākot no dienas, ko nosaka saskaņā ar 3. punktā paredzēto procedūru, dalībvalstis iesniedz Komisijai ziņojumus par 1. punktā prasīto pārbaudu rezultātiem. Komisija šo ziņojumu kopsavilkumus iesniedz Pastāvīgajai veterinārijas komitejai.

3. Komisija līdz 1999. gada 1. jūlijam un saskaņā ar 9. pantā noteikto kārtību iesniedz priekšlikumus, lai saskaņotu:

a) 1. punktā prasītās pārbaudes;

b) 2. punktā minēto ziņojumu veidu, saturu un iesniegšanas biežumu.

7. pants

1. Kad vien tas nepieciešams šīs direktīvas prasību vienādi piemērošanai, Komisijas veterinārie eksperti sadarbībā ar kompetentajām iestādēm var:

a) pārliecināties, ka dalībvalstis ievēro minētās prasības;

b) veikt pārbaudes uz vietas, lai nodrošinātu pārbaudu atbilstību šīs direktīvas prasībām.

2. Dalībvalsts, kuras teritorijā tiek veikta pārbaude, sniedz Komisijas veterinārajiem ekspertiem visu to palīdzību, kas viņiem varētu būt vajadzīga savu uzdevumu veikšanai. Pirms nobeiguma ziņojuma pabeigšanas un izplatīšanas, veikto pārbaudu rezultātus jāpārspriež ar attiecīgās dalībvalsts kompetento iestādi.

3. Attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde veic visus vajadzīgos pasākumus, lai pārbaudes rezultāti tiktu ievēroti.

4. Sīkāk izstrādātus noteikumus šā panta piemērošanai vajadzības gadījumā pieņem saskaņā ar 9. pantā paredzēto procedūru.

8. pants

1. Līdz 1999. gada 30. jūnijam Komisija Padomei iesniedz ziņojumu par:

— dzīvnieku labturības noteikumu salīdzinājumu Kopienā un tajās ārpuskopienas valstīs, kas apgādā Kopienā,

— iespējām šajā direktīvā izklāstīto dzīvnieku labturības principu plašākas starptautiskas atzīšanas panākšanai,

— pakāpi, kādā Kopienas standarti saistībā ar dzīvnieku labturību var tikt pazemināti konkurences dēļ ar ārpuskopienas valstīm, kurās nepiemēro līdzvērtīgus standartus.

2. Ziņojumam, kas minēts 1. punktā, pievieno visus vajadzīgos priekšlikumus, kuru mērķis ir konkurences traucējumu novēršana.

9. pants

1. Ja piemērojama šajā pantā paredzētā procedūra, Komitejas priekšsēdētājs vai nu pēc paša iniciatīvas, vai pēc dalībvalsts pieprasījuma jautājumu nekavējoties nodod izskatīšanai Pastāvīgajā veterinārijas komitejā, kas izveidota ar Direktīvu 68/361/EEK⁽¹⁾ turpmāk tekstā "Komiteja").

2. Komisijas pārstāvis iesniedz Komitejai paredzēto pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par šiem pasākumiem laikā, ko priekšsēdētājs var noteikt, ņemot vērā izskatāmā jautājuma steidzamību. Atzinumu sniedz ar balsu vairākumu, kas noteikts Līguma 148. panta 2. punktā to lēmumu gadījumā, kas Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsis Komitejā vērtē, kā noteikts minētajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. a) Komisija apstiprina paredzētos pasākumus, ja tie ir saskaņā ar Komitejas atzinumu;

b) ja paredzētie pasākumi nav saskaņā ar Komitejas atzinumu vai ja atzinums netiek sniegts, Komisija bez kavēšanās iesniedz Padomei priekšlikumu par paredzētajiem pasākumiem. Padome tos apstiprina ar kvalificētu balsu vairākumu.

Ja trīs mēnešu laikā no priekšlikuma iesniegšanas dienas Padome nav apstiprinājusi nekādus pasākumus, Komisija apstiprina un nekavējoties piemēro paredzētos pasākumus, izņemot, ja Padome ar vienkāršu balsu vairākumu balsojusi pret tiem.

10. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, ieskaitot jebkādas sankcijas, kas vajadzīgas, lai izpildītu šīs direktīvas prasības ne vēlāk kā līdz 1999. gada 31. decembrim

atbilstoši jebkādam citam Padomes lēmumam, kas pieņemts, ievērojot 8. pantā minēto ziņojumu. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis paredz šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Tomēr pēc 1999. gada 31. decembra dalībvalstis var saskaņā ar Līguma vispārīgajiem noteikumiem savās teritorijās uzturēt spēkā vai piemērot stingrākus lauksaimniecībā izmantojamo dzīvnieku aizsardzības noteikumus, nekā paredzēts šajā direktīvā. Dalībvalstis informē Komisiju par visiem šiem pasākumiem.

3. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos savu tiesību aktus, ko tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

11. pants

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

12. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1998. gada 20. jūlijā

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
W. MOLTERER

⁽¹⁾ OV L 255, 18.10.1968., 23. lpp.

PIELIKUMS

Personāls

1. Par dzīvniekiem jā rūpējas pietiekamam daudzumam darbinieku, kam ir šim nolūkam piemērotas spējas, prasmes un profesionālās iemaņas.

Pārbaudes

2. Visus dzīvniekus, ko tur lopkopības kompleksos, kur to labturība ir atkarīga no regulāras cilvēka veiktas aprūpes, pārbauda vismaz reizi dienā. Dzīvniekus, ko apkopj citos kompleksos, pārbauda tik bieži, cik ir pietiekami, lai izvairītos no iespējamām dzīvnieku ciešanām.
3. Dzīvnieku vispusīgas pārbaudes veikšanai jebkurā laikā jānodrošina pietiekams (pastāvīgs vai pārvietojams) apgaismojums.
4. Katram dzīvniekam, kas izrādās slims vai savainots, nekavējoties jāsaņem pienācīga aprūpe un, ja dzīvniekam tā nepalīdz, cik vien drīz iespējams jākonsultējas ar veterinārārstu. Vajadzības gadījumā slimus vai savainotus dzīvniekus nošķir nodrošinot piemērotus apstākļus ar, ja vajadzīgs, sausu un ērtu guļvietu.

Uzskaitē

5. Dzīvnieku īpašnieks vai turētājs veic uzskaiti par visu veikto ārstēšanu un dzīvnieku nāves gadījumu skaitu laikā starp pārbaudēm.
Ja tiek prasīts ievākt līdzīgu informāciju citiem nolūkiem, tad tai jābūt pietiekamai arī šīs direktīvas mērķiem.
6. Minētās uzskaites pierakstus glabā vismaz trīs gadus, un tie ir pieejami kompetentajai iestādei pārbaudes veikšanas laikā vai pēc cita šīs iestādes pieprasījuma.

Pārvietošanās brīvība

7. Dzīvnieka pārvietošanās brīvību, ņemot vērā tā sugu un saskaņā ar pārbaudītu praksi un zinātnes atziņām, nedrīkst ierobežot tādā veidā, kas izraisa nevajadzīgas ciešanas vai savainojumus.
Ja dzīvnieks ilgstoši vai regulāri ir piesiets, sapīts vai atrodas būrī, tam jānodod pietiekoši daudz vietas, lai izkustētos atbilstoši tā fizioloģiskajām un etoloģiskajām vajadzībām un saskaņā ar pārbaudītu praksi un zinātnes atziņām.

Ēkas un novietnes

8. Novietņu celtniecībā izmantojamie materiāli, jo īpaši attiecībā uz aplokiem, aizgaldiem vai iekārtām, ar ko dzīvnieki var nonākt tiešā saskarē, nedrīkst būt dzīvniekiem kaitīgi, un tiem jābūt pilnībā tīrāmiem un dezinficējamiem.
9. Novietnēm un ierīcēm dzīvnieku turēšanai jābūt būvētām un uzturētām tā, lai tām nebūtu asu malu vai izciļņu, kas varētu dzīvniekus savainot.
10. Gaisa apmaiņa, putekļu daudzums, temperatūra, relatīvais gaisa mitrums un gāzu koncentrācijas gaisā jāuztur tādā līmenī, kas ir dzīvniekiem nekaitīgs.
11. Dzīvniekus, ko tur ēkās, nedrīkst turēt pastāvīgā tumšā vai arī liegt tiem pienācīgu atpūtu no maksimālā apgaismojuma. Ja esošais dabiskais apgaismojums nav pietiekams dzīvnieku fizioloģisko un etoloģisko vajadzību apmierināšanai, jānodrošina pienācīgs maksimālais apgaismojums.

Āra apstākļos turēti dzīvnieki

12. Ārā turēti dzīvnieki vajadzības un iespēju gadījumā jāaizsargā no nelabvēlīgiem laika apstākļiem, plēsējiem un draudiem dzīvnieku veselībai.

Automātiskas un mehāniskas iekārtas

13. Visas automātiskās un mehāniskās iekārtas, kas ir būtiski svarīgas dzīvnieku veselībai un labsajūtai, jāpārbauda vismaz reizi dienā. Ja tiek atrasti bojājumi, tos nekavējoties jānovērš vai, ja tas nav iespējams, jāveic attiecīgi pasākumi dzīvnieku veselības un labsajūtas saglabāšanai.

Ja dzīvnieku veselība un labsajūta ir atkarīga no mākslīgas ventilācijas sistēmas, jāparedz pienācīga rezerves sistēma, lai pamatsistēmas avārijas gadījumā garantētu pietiekamu gaisa apmaiņu un saglabātu dzīvnieku veselību un labsajūtu, kā arī signalizācijas sistēma trauksmes celšanai avārijas gadījumā. Signalizācijas sistēmas darbība regulāri jāpārbauda.

Barība, ūdens un citas vielas

14. Dzīvniekiem jādod pilnvērtīgs uzturs, kas ir piemērots viņu vecumam un sugai un tiek nodrošināts pietiekamā daudzumā, lai dzīvniekus uzturētu ar labu veselību un apmierinātu to vajadzības pēc barības vielām. Nevienu dzīvnieku nedrīkst apgādāt ar tādu barību vai šķidrumu, ne arī barības vai šķidruma sastāvā drīkst būt tādas vielas, kas var izraisīt nevajadzīgas ciešanas vai savainojumus.
15. Visiem dzīvniekiem barībai jābūt pieejamai ar laika intervāliem, kas atbilst to fizioloģiskajām vajadzībām.
16. Visiem dzīvniekiem jābūt pieejamai piemērotai ūdensapgādei vai tiem jāspēj apmierināt vajadzību pēc šķidruma kādā citā veidā.
17. Barošanas un dzirdināšanas ierīcēm jābūt projektētām, būvētām un novietotām tā, lai maksimāli ierobežotu barības un ūdens piesārņojuma iespēju un dzīvnieku savstarpējās konkurences negatīvo ietekmi.
18. Dzīvniekiem nedrīkst dot nekādas citas vielas, izņemot tās, ko dod terapeitiskā vai profilaktiskā nolūkā, vai zootehniskās ārstniecības nolūkā, kā noteikts Direktīvas 96/22/EEK⁽¹⁾ 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā, ja vien zinātniskos dzīvnieku labturības pētījumos nav pierādīts vai praksē pārbaudīts, ka šīs vielas nav kaitīgas dzīvnieku veselībai vai labturībai.

Sakropļojumi

19. Līdz specifisku noteikumu par sakropļojumiem pieņemšanai saskaņā ar 5. pantā paredzēto procedūru un neskarot Direktīvas 91/630/EEK noteikumus, piemēro attiecīgos valstu noteikumus saskaņā ar Līguma vispārīgajiem noteikumiem.

Vaislošanas paņēmieni

20. Nedrīkst praktizēt tādu dabisku vai mākslīgu vairošanu vai dzīvnieku vaislošanas paņēmienus, kas izraisa vai var izraisīt ciešanas un savainojumus jebkuram no attiecīgajiem dzīvniekiem.
- Šis noteikums neliedz pielietot tādos noteiktus paņēmienus, kas varētu izraisīt nelielas vai mirklīgas ciešanas vai savainojumus, vai kur varētu būt nepieciešama iejaukšanās, kas nav saistīta ar ilgstošu savainojumu rašanos, ja to atļauj attiecīgo valstu noteikumi.
21. Dzīvniekus netur lauksaimnieciskiem mērķiem, ja vien, pamatojoties uz ziņām par to genotipu un fenotipu, var paredzēt, ka šos dzīvniekus ir iespējams turēt, nekaitējot to veselībai vai labsajūtai.

⁽¹⁾ Padomes 1996. gada 29. aprīļa Direktīva 96/22/EK par aizliegumu lopkopības uzņēmumos lietot dažas vielas ar hormonālu, tirostatisku vai beta agonistu iedarbību (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).